

Kadar pridem mimo doma
 davni sin,
 dihne vame
 davni spomin:
 Ura niha.
 V upanja se tiha
 zčila dva sta tesna zdiha —
 moj in materin.

Izpolnjena so upanja.
 Mladost in moč in mir sem z novo
 uglasil struno, ki se zove: Molk.

PRI TEBI.

Moja soba je polna ljudi,
 moja duša je v tihi samoti;
 v mrzlem mraku so moje oči,
 moje misli so v solnčni toploti —
 pri Tebi.
 Ave!

RDEČI MORNARJI.

Anton Vodnik.

»In naj so vaši grehi rdeči kakor škrlat,
 se bodo svetili kakor sneg ...«

Na daljnem, črnem bregu so se nam čolni razbili.

Le s temnimi očmi smo vpili,
 ko od bolesti ležali smo vznak in grgrali,
 dokler nas niso pomirile zvezde milobne — —

Joj, koliko duš smo ubili
 mi rdeči mornarji!
 Vse pokrajine,
 skozi katere smo se peljali vriskajoč,
 so opustošene, gluhe koč noč.

Ah daleč, ah daleč pred nami
za nemimi vodami
jadrajo beli mornarji,
slaveč svojega Kralja
z ognjenimi psalmi! .

Reši nas, reši nas rdeče mornarje, o Daljni!
Naše hčere venejo od bledih sanj...
Naši otroci s črnimi očmi
jokajo vsako noč:
Zebe nas,
zebe nas —
daj tople nam volne, o Daljni!

Naše žene izmučene
od daleč poljubljajo rob Tvoje halje,
da prideš nas rešit,
da prideš nas rešit iz dalje!

Med solzami,
od ljubezni krčev sključene
Te prosijo, boreč se s Tvojim molkom:
Daj sveto odvezo našim možem in sinovom,
rdečim mornarjem...
Daj sveto odvezo, o Daljni!

Ko jutro spremeni vodovje —
skrivnostno pot v biserno bregovje,
razvijemo bele zastave,
da bi začuli pozdrave
pomladnih zvonov domačije...

Naenkraf
drobno dete klikne v snu:
Daljni zajokal je...
Daljni nas kliče!...
— — — — —